

Sygn. akt X Cz 217/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy

Wydział X Cywilny Rodzinny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Nowak

Sędziowie: SO Mirela Tocha - Plata

SO Anna Pochylczuk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **małoletnich A. i A. rodz. N. reprezentowanych przez matkę M. N.**

przeciwko **A. N. (1)**

o alimenty

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 25 lipca 2013 r., wydanego w sprawie o sygn. akt III RC 489/13 w przedmiocie zabezpieczenia

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że udzielić małoletnim powódkom A. i A. rodz. N. zabezpieczenia roszczenia poprzez zobowiązanie pozwanego A. N. (1) do łożenia przez czas trwania procesu na rzecz małoletniej A. N. (2) renty alimentacyjnej w kwocie 450 zł (czteryście pięćdziesiąt lat złotych) miesięcznie, a na rzecz małoletniej A. N. (3) renty alimentacyjnej w kwocie 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych), łącznie 800 zł (osiemset złotych) miesięcznie płatnych z góry do 10-go każdego miesiąca do rąk matki małoletnich - M. N., począwszy od 25 lipca 2013 roku, z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;
- oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu udzielił zabezpieczenia dochodzonego przez powódki roszczenia o alimenty w ten sposób, że na czas trwania procesu zobowiązał pozwanego do łożenia na ich rzecz łącznej kwoty 1.200 zł miesięcznie, płatnej z góry do 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat począwszy od 25 lipca 2013 r., zaś w pozostałym zakresie wniosek oddalił.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem pozwany i wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia ponad kwotę 600 zł miesięcznie ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że dobrowolnie łoży na rzecz córek odpowiednio kwoty 350 zł i 250 zł miesięcznie. W czerwcu pozostawił żonie do dyspozycji kwotę 850 zł. Zdaniem pozwanego strony od dłuższego czasu miały problemy finansowe, co było skutkiem niewłaściwego gospodarowania przez żonę funduszami rodziny. Pozwany wskazał dodatkowo, że otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.600 zł brutto i niekiedy premię uznaniową która nie jest jednak obligatoryjną częścią wynagrodzenia.

Skarżący dodatkowo argumentował, że matka powódek uzyskuje dochody i pobiera świadczenia. Wymienił także jakie koszty ponosi miesięcznie na swoje utrzymanie.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego nieuwzględnienie. Stwierdziła także, że wszelkie twierdzenia i zarzuty wskazane w zażaleniu pozbawione są podstaw faktycznych i prawnych. Zdaniem powódki pozwany pozostawił ją i dzieci bez żadnych środków do życia wyprowadzając się do swojej matki.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie uznać należało za częściowo zasadne.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji nie dokonał oceny sytuacji zobowiązanego pod kątem zasądzenia alimentów tytułem zabezpieczenia ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że według wiedzy matki powódki zarabia on około 2.200 zł miesięcznie. Nie zbadał czy kwota ta odpowiada możliwościom zarobkowym i majątkowym pozwanego oraz czy odpowiada ona usprawiedliwionym potrzebom małoletnich. W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej nie ulega wątpliwości, że małoletnie powódki w części uprawdopodobniły swe roszczenia, jednakże koszt ich utrzymania został przez wnioskodawczynię nieco zawyżony i to zarówno mając na uwadze wiek dziewczynek jak i możliwości zarobkowe i majątkowe ich rodziców. Trudno bowiem uznać za zasadne, by koszt utrzymania niespełna 2 letniego dziecka opiewał na kwotę przekraczającą 1.400 zł, zwłaszcza mając na uwadze to, że matka małoletnich nie pracuje obecnie zawodowo i przebywa na urlopie wychowawczym. W świetle powyższego Sąd Odwoławczy kierując się zasadami doświadczenia życiowego jak również znajomością aktualnych cen produktów oraz wiekiem powódek uznał, że koszt utrzymania małoletniej A. opiewa na kwotę około 900 zł, natomiast młodszej A. na kwotę około 700 zł miesięcznie.

W tym miejscu bezwzględnie podkreślenia wymaga, że zasądzenie alimentów tytułem zabezpieczenia nie stoi na przeszkodzie dobrowolne uiszczanie przez pozwanego miesięcznie łącznej kwoty 600 zł na rzecz powódek. W tej mierze ukształtowało się już bowiem jednolite stanowisko, według którego osoba uprawniona do otrzymywania alimentów ma prawo do ich dochodzenia na drodze sądowej nawet wówczas, gdy pozwany płacił dotychczas alimenty dobrowolnie, sąd takiego powództwa nie może oddalić, lecz powinien zasądzić odpowiednią kwotę tytułem alimentów (orzeczenie SN z dnia 03.04.1951 r., I C 98/51, OSNC 1952, Nr 2, poz. 38). Skoro zatem pozwany był w stanie przekazywać na rzecz córek łączną kwotę 600 zł, a do dyspozycji żony jednorazowo w czerwcu 2013 r. przekazał kwotę 850 zł założyć należy, że będzie w stanie partycypować w kosztach utrzymania córek w kwocie o 200 zł wyższej tj. odpowiednio 450 zł i 350 zł miesięcznie i to bez uszczerbku dla siebie.

Zdaniem Sądu Okręgowego materiał dowodowy zebrany na obecnym etapie postępowania uzasadnia zasądzenie na rzecz małoletnich powódek tytułem zabezpieczenia powództwa alimentów w łącznej kwocie 800 zł.

Sytuacja pozwanego nie wskazuje, aby nie był on w stanie uczestniczyć w pokrywaniu tytułem zabezpieczenia wydatków na utrzymanie córek w kwocie 800 zł miesięcznie.

Jednocześnie podkreślić należy, że powyższe rozwiązanie ma charakter tymczasowy – na czas trwania procesu – dalsze postępowanie wykaże bowiem w jakiej kwocie pozwany winien uczestniczyć w kosztach utrzymania córek.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie we wskazanym w sentencji zakresie oraz na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie w pozostałej części.